

Kesneje sem še popotoval — bil sem v Benetkah in Parizu — no, in sedaj — sedaj sem v Ljubljani!“

„Imenovali so Vas menda pesnika barev. Iz tega sledi, da polagate posebno važnost na barve.“

„Kot slikar moram pač delati z barvami, da bi pa polagal posebno važnost na barve, ni res. V svojih slikah izkušam ostati v stiku z življenjem in naravo —

besede: „Močnejši kakor jaz pride za menoj... Jaz sem vas krstil z vodo, on pa vas bo krstil s Svetim Duhom“, so se mi v duši porodile misli in čuti in te sem hotel upodobiti. Kako pa naj jih oblikujem, če ne z barvami? Za Kristusom vzhaja solnce, in če solnce provzroča razne svetlobne, barvne efekte, ne morem jaz nič za to. Bistveno v sliki je misel — stara in nova doba, ki sta se srečali — in le ta me je vodila pri delu.

Jaz sem sedaj šele na začetku svoje umetnosti, doslej je bilo vse le priprava ...“

„Koliko ste stari?“ sem vprašal.

„Enainštirideset let,“ se je nasmehnil Jakopič. „Čedno, kajne! Glejte, človek išče dolgo časa pripomočkov, s katerimi bi mogel izraziti misel, in se včasih celo tako zatopi v to, da pozabi na drugo važnejše. Jaz upam, da sem sedaj pripomočke našel in da jih znam izrabiti. Sv. Janez je šele prvi poizkus, za njim pridejo drugi. Delitve umetnosti na genre, pokrajine, portret itd. ne poznam, kajti umetnik slika to, s čimer se more bolje izraziti. Dozdeva se mi, kot da je umetnost neka popolnejša veda. To, česar ne more doseči znanstvenik, vidi umetnik. Kadar delam v inspiraciji, ni več platna pred menoj; gledam le idejo, sliko v duši, ki je že gotova. Inspirira me včasih misel, včasih narava, predmet, včasih se mi rodi načrt v zamišljenosti, včasih na izprehodu. Da izvrši umetnik nalogo dobro, mora biti sevé kolikortoliko popoln. In tem popolnejši bo kot umetnik, čim popolnejši je kot človek; zato zahtevam od umetnika, da se neprestano izpopolnjuje tudi kot človek.

O načrtih? Načrtov imam še veliko —“

„— in lepih!“ je vzkliknila gospa.

„— sedaj čakam le še njihovega trenutka.“

Ko sem tako motno pogledal skozi zastor pred bodočnostjo lepega Jakopičevega dela, sem se poslovil od njega in gospe. Ozrl sem se v njegovo čelo; bilo je še višje, brazde na njem so bile veliko tanjše in lažje. Ali sem se mar zmotil, ko sem ga pogledal prvič?

(Dalje.)

JESEN

R. JAKOPIČ

to je vsa skrivnost moje umetnosti. (Govorim sevé le o svojih slikah, ne o študijah ki so samo vaja in priprava.) Ko sem naslikal sv. Janeza Krstnika po Markovem evangeliju, je Kobal imenoval sliko »simfonijo barev«. Barve in barve! To se pravi tako gledati, kot je Hamlet bral: besede, besede, besede — v resnici pa je stvar zelo drugačna. Ko sem bral Markove

